

טל שקד איוולת אהובה

איוולת

כְּבֵר שְׁנֵתִים לֹא עָרַכְנוּ
חֲגִים, הַמָּפָה הַלְּבָנָה נוֹתְרָה
בְּמִקְוֵה תַּחַת אֲרוֹן הַסְּפָרִים
הַגָּדוֹל וְאֵנְחָנוּ שׁוֹתִים וְשׁוֹתִים
כְּדֵי שְׁנוּכַל לֶאֱכֹל כְּדֵי
שְׁנוּכַל לְהִשְׂיֵא מְלִים זֶה לְזֶה
מִבְּלֵי לְהִקְיֵא, לְהִבִּיט מֶה שֶׁפָּחוֹת
בְּרֵאִי, הֵרִי הַצּוֹרוֹת כָּלֵן זֵהוּת
בַּחֲשָׁכָה וְלִי וְדֹאִי נוֹתְרָה שְׁפָה
וְגִבָּה, וּמֶה יֵשׁ לָהּ, מֶה נוֹתֵר לָהּ?
אִוִּלֵּת אֶהוּבָה נִשְׁקִי לִי בְּפֶה נוֹרָא
נִשְׁקִי וְנִשְׁתָּה עַד סוֹף הַיָּמִים

היריון

עַל גְּדַת הַיֶּרְקוֹן הַפְּרֻחֵת עֵשׂוֹן מִן הַלְּשׁוֹן
הַרוֹפֶסֶת. יְלָדִים שֶׁחֲקוּ תוֹפְסֵת עַל כָּר
הַדָּשָׂא הַמְּצָלָק, זָרְקוּ מִבֵּט בְּמִבֵּט.
צָהֳלָה מִתְרַעֶמֶת. הִרְמַת רֶגֶל רְפָה וְזוֹעֶמֶת
מֵעַל גֶּלֶל הַצּוֹאָה, שְׁעוֹן בְּבִטְחָה עַל הַמֶּקֶל
הַמוֹצֵק, מְקַלֵּל עַל שִׁיבָה מְחַרְבֶּנֶת, נְעוּרִים
אֲרוּרִים שְׂאֵינָם. אִמָּא אַחַת בְּחֻדֶשׁ שְׁבִיעִי
אֲחֻזָּה בְּבִטְנָה אֶת מְלֵא הָעוֹלָם, מִכְּתִימָה
אֶת פְּנִיָּה בְּדֹאָה – אִישׁ לֹא שׁוֹאֵל לְשִׁלּוּמָה
וְלְשִׁלּוּם רַעְהוּ, רַק אֶתָּה מִתְּבוֹנֵן בָּהּ עֵתָּה,

רוֹאֵה מִתּוֹךְ גּוֹפָה אֶת הַקְּמָטִים שִׁיתַּעֲמִקוּ
יוֹם אֶחָד בְּבִשְׁרָה, רַק הָעֵינַן נִשְׁאַרְתַּ צָּחָה,
לְבָנָה וְזוֹהַרְתַּ, חִפְּהָ מִפְּגַעֵי הַזְּמַן, אַךְ
הָעוֹרוֹן מִכָּה בְּכָל־סָם.